

Gemensam bakgrund för syskonen Engels

Familjen Engels består av fem syskon samt moder Hulda och fader Reinholdt. Det var en regnig och stormig natt då familjen Engels fick sitt första barn. I byn Durchfall var det fest och stoj i dagarna tre sedan det visat sig att Boris, som den lille gossen kom att heta, fötts frisk. Trots det ihärdiga regnvädret under natten då Boris föddes dansades det på torget och sjöngs i skogen ; hela Durchfall var i ett lyckorus. Detta skulle inte vara länge. Efter den inledande lyckscenen i byn började livet så småningom återgå till det normala och när Boris var tio dagar gammal anfölls byn av ett rövarband. Trots att Durchfalls invånare lyckades försvara byn mot angriparna var det många som började se Boris födsel som ett tecken på ondskan som skulle komma. När ingenting speciellt hände under Boris första år i livet dog dock denna misstänksamhet ut. Under tiden som Boris växte upp i den lilla byn hade Hulda gått och blivit gravid igen.

När Boris var just ett år fylld föddes familjen Engels andra barn, Leopold. Denna gosse föddes välartad och med mycket hår på huvudet (ett mycket gott tecken i Durchfall). Leopold döptes efter en legendarisk hjälte i en nu bortglömd skara och till ljudet av regnet som smattrade mot kyrkotaket döptes han in i Alareks lära. Även Leopold visade sig växa bra och förhoppningen var stor om att även han skulle överleva det kritiska första året. Som om historien skulle upprepa sig så blev Hulda gravid en tredje gång och dagen innan Leopold fyllde ett år föddes familjen Engels tredje barn.

Till alla bybors stora besvikelse blev det denna gång inte en välartad pojke utan ett svag och ynkelig flicka. Hildegaard som flickan kom att heta fick inte närvara vid några födslofester eller liknande - så som hennes äldre bröder gjort - av den enkla anledningen att inga fester hölls till flickans ära. Efter den initiala besvikelsen över att inte ytterligare en gosse fötts, återgick livet till det vanliga i Durchfall. När Hulda nere på "Draken" en mörk och ondskefull vinternatt tillkännagav att hon åter var havande började byborna i Durchfall titta med förbryllade blickar på varandra. Var det fjärde barnet på lika många år?

Efter en tids förundran lärde sig dock byborna leva med att Hulda tydligen var utvald av Alarek för att avla nya invånare i Durchfall. Festborden dukades upp och man började i den lilla byn fundera på namn åt gossen. Det blev en flicka, en flicka med enorma mängder hår!

Många var de sinnen som kastades i förvåningens och rädslans töcken. En flicka med massor av hår? Skulle detta innebära att Durchfall nu skulle tas över av kvinnorna. Svaren fick vänta och i stället övergick man i byn till att höja sina bågare för Astrid Engels, den nytilkomna.

När ytterligare ett halvår passerat och Astrid fortfarande levde och tycktes må bra började man i byn förbereda sig på ytterligare födslofester, men Hulda blev inte gravid igen. Det skulle dröja ytterligare sex och ett halvt år innan Fru Engels än en gång stolt kunde tillkännage att hon skulle bli moder.

Under dessa år levde de fyra syskonen i en slags symbios med varandra. Eftersom Boris var den äldste blev han också den som tog sina syskon ut på äventyr så långt som ned till torget eller till Anton Bauers dass. Runt syskonen Engels byggdes upp en livsglädjens och lyckans aura vilken byborna med stor aptit sög i sig. Under två år lekte de fyra barnen i byn och dess omnejd och folket i Durchfall hade snart nog vant sig vid den lilla skaran.

När Boris vid sju års ålder började utveckla obehagliga vårtor och blemmor i ansiktet började byborna kasta sneda blickar på barnaskaran, det var nu Leopold för första gången visade vad han bar inom sig.

Leopold tog med sig sina syskon ned på torget. Han bar fram en pall och ställde sig på den, som för att hålla tal. Vilket han också gjorde. Den lille sexåringen lyckades med sitt tal (vilket varade i över 40 minuter) att trollbinda hela Durchfalls befolkning när han berättade om hur Boris fått sina blemmor för att han hade tänkt dumma och konstiga saker. Trots Boris ivriga protester (för han hade inte tänkt några dumma och konstiga saker) så övertygade Leopold byborna om att man ibland kunde få blemmor om man inte bad till Alarek tillräckligt ofta. Leopold fick medhåll av Gunnar Haarich, som även han kommit ned på torget för att lyssna till den lille gossens tal. Från och med den dagen har ingen av byborna talat illa om Boris blemmor.

Dagarna blev till veckor, veckorna till månader och månaderna till år. Alltjämt följdes den lilla syskonskaran åt. Om än någon av de fyra klev upp mitt i natten för att kissa så var de andra tre snabbt uppe på fötter de också. När Boris var nio år gammal föddes familjen Engels femte barn. Trots att alla i byn var helt säkra på att en gosse skulle födas så blev det så att flickan Lisa drogs ur den skrikande men ändock vana moder Hulda under en natt då åskan gick. Lisas födsel har i Durchfall diskuterats ända sedan dagen då hon föddes. Den dagen var det mycket kallt och blåsigt trots att det var mitt i sommaren. Lisas (eller Liefold som gossen skulle ha kallats) ankomst till världen ackompanjerades av ett åskväder aldrig förut skådat. Under natten då moder Hulda med all uppbådelig kraft kämpade för att pressa ut barnet rasade åskviggarna ifrån himmelen såsom regn faller en typisk höstdag. Boris, Leopold, Hildegard och Astrid gjorde vad de kunde för att hjälpa sitt syskon till världen. De hade samlat på sig byns instrument och spelade vackra (?) visor för deras rödgråtna och nedblodade moder. Inte förrän Reinholdt med vad som av vissa kan betecknas som våld slungat ut barnen ur huset vågade Lisa titta fram ur sin mamma. Syskonen Engels har i många år retats för denna incident. Alltid när ett barn skall födas i Durchfall, vilket inte är speciellt ofta, delegeras någon av byborna till att gömma undan alla instrument tills dess att barnet är fött.

Med Lisa som skyddsling fortsatte livet i den nu månghövdade familjen Engels. Hulda kom att bli husmoder istället för att arbeta på fältet och Reinholdt tvingades att lära sig hur man tar han om barn.

Åren gick och snart nog hade alla i familjen insett att Lisa inte skulle bli med i den gemenskap som de andra fyra syskonen hade. Istället började Lisa leka med grannflickan Gertrude och trots att hon är gammal som Astrid trivs de två oerhört bra tillsammans.

Under sommaren har Durchfall varit lugnt, nästan ovanligt lugnt. Boris och Leopold har hjälpt far med att restaurera nordväggen medan Hildegard och Astrid tvingats hjälpa mor Hulda att bona alla golv, tvätta hela huset och även rensa dasset. Lisa och Gertrude har helt undslupit alla dessa betungande sysslor och de har mest lekt i skogen. Det har i alla fall varit en bra sommar, enligt världshusvärlden Ruprecht Dommerwetter har det varit fler soldagar denna sommar än sommaren 2478 då det var soligt 9 dagar. Det har, trots att arbetet hemma tagit hela sommaren, funnits mycket tid över att ha roligt på. Boris har mestadels försökt hålla sig undan ifrån Hildegard men naturligtvis har detta inte skett så alla syskonen har spenderat sommaren tillsammans.

Hösten är nu kommen och skörden skall hämtas in. Eftersom det inte finns några bördiga marker i Durchfalls närområde så måste byns alla karlar bege sig till den bördiga jorden bortom berget. Denna marsch tar drygt två dagar för en vuxen karl så naturligtvis var det ingenting någon av syskonen längtade till. Hur som helst så visste alla att det skulle bära av till fälten, stämningen var inte speciellt god när alla gick och lade sig på sitt gemensamma rum natten innan arbetet skulle börja. Plötsligt klev pappa Reinholdt in i rummet, ställde sig mitt på golvet och sade:

"Mina barn, i år har jag bestämt att ni skall få vara hemma. Boris, dina blåsor mår inte bra av att vara

ute för mycket i den kalla höstluften. Leopold, du arbetar ju ändå aldrig. Astrid, mor Hulda vill att du hjälper till med brödbaket imorgon och Hildegard, så fort man stoppar en lie i handen på dig så börjar du dilla om drakar och prinsessor. Nej, mina barn. I år får ni stanna hemma och hjälpa mor!" Alla såg de fyra ledsna ut men när Reinholdt slog igen dörren bakom sig utbröt ett vilt glädjefnatt bland de fyra syskonen.

När Reinholdt axlade ränseln nästa morgon och begav sig av tillsammans med de andar karlarna i byn; Tom Rauler, Wolfgang Schneider och Tomas Gross, vinkade alla fyra av sin fader med en hårt framkrystad tår i sina ögon. Ledigheten hade börjat!

Boris Engels (15 år)

Personlighet: Är äldst av dem alla, men är för den skull ingen ledargestalt. En nervös olat han har lagt till med är att mycket ljudligt snörvla. Han tänker långsamt och släpar på orden och har därför ansetts som dum och fått lida mycket för det. Alla i hans omgivning driver med honom och det har fått honom att utveckla sina oroliga ovanor. Egentligen är han inte dum, utan endast långsam i tankarna. När han väl fått fram sitt budskap så brukar det, vid närmare eftertanke, låta mycket klokt. Även de barn han umgås med driver mycket med honom, men inte på ett lika elakt sätt som det stora flertalet i byn. Boris är aldrig otrevlig men låter oftast ganska sur. En person som han är livrädd för är Hildegard Engels, hans egen syster, som brukar försöka peta sönder hans variga blemmor (vilket gör fruktansvärt ont!) och alltid göra allt för att han ska bli generad. Ibland är hon så jobbig att Boris nästan börjar gråta och det älskar hon. Boris gråter dock mycket sällan, men när han väl gör det kan inget annat än mammas kramar trösta. Vad som gör Boris hemskt glad är små, mjuka djur och människor som behandlar honom med vänlighet. Då lyser han upp, talar fort; euforiskt och stammande; och överdriver alla små underligheter han har för sig. En människa som behandlar honom med värme, vänlighet och respekt ser han ofantligt mycket upp till och är beredd att offra allt för. Han blir inför denne efterhängsen, tjatigt ödmjuk och överdrivet tillmötesgående. Inom sig är Boris mycket olycklig. Han vill lyckas en dag i livet och göra sin älskade mamma stolt (hans mamma är för övrigt hans största förebild och inspirationskälla, en person som aldrig skulle kunna göra fel. Skulle någon hävda motsatsen blir han förkrossad). Han funderar mycket över livet och hur världen egentligen ser ut och drömmer alltjämt om att bli en god hjälte som ska verka i Alareks namn. Han hyser stor respekt för religionen och främst då Alareks lära. Byprästen Gunnar Haarich ser han därför som en stor och beundransvärd man. Boris attityd till de övriga karaktärerna är avvaktande och osäker. Han väntar på uppskattande ord likt en hund som tigger, men försöker spela likgiltig genom att tala buttert och snarstucket.

Utseende: Boris är lång och gämlig och har mängder av finnar och andra blemmor i sitt magra, flottiga ansikte. ...gonen är grå och insjunkna och blicken flackar när han talar. Håret är tunt, axellångt och mycket flottigt och han suger allt som oftast nervöst på testar av det. Den stackars gossen är till synes nästan helt tandlös, på grund av alla de gånger han blivit påpucklad av sina yngre syskon. Han går alltid klädd i för små kläder, vilket gör att han alltid går och drar sig i tröjarmarna och byxbaken (för att de trånga paltorna skurit in i grenen) och snubblar sig fram på grund av de alltför små skorna han envisas med att bära.

Astrid Engels (13 år)

Personlighet: Astrid är det näst yngsta syskonet i familjen Engels. Eftersom hon är den yngsta av de fyra syskon som umgås (Lisa är för ung för att få vara med de andra) så har hon tvingats att vara lite

av en kameleont i skaran. Astrid försöker ofta härma sina syskon, ibland antar hon lite av Hildegards spontanitet för att senare på dagen övergå till att liksom Boris mycket noga överväga sina beslut. Någon som hon dock alltid lyssnar till är Leopold. När hon försöker vara som honom går hon dock konstant på en nit, ingen kan vara så klok som hennes äldre broder Leopold. Därför väljer hon allt som oftast att härma Boris eller Hildegard. Del lilla härmapan Astrid är naturligtvis en egen individ, hon försöker inte på något sätt vara exakt likadan som någon av hennes syskon, det är bara det att hon känner sig mer accepterad bland dem när hon antar något eller några av deras karaktärsdrag. Under senaste tiden har dock Hildegard ibland utbrutit i spontana aggressioner, någonting som Astrid aldrig skulle kunna tänka sig att efterapa. I stället har hon försökt vara lite som Leopold, det vill säga försöka bli en medlare mellan Hildegard och Hulda (hennes mamma). Astrid älskar att sjunga och vissla. Ofta så kan hon förnöja sig själv i timmar bara genom att sitta i gräset, känna regnet falla och vissla en lång, lång visa. Ett starkt utmärkande drag hos Astrid är det att hon är ganska rädd av sig. När någonting nytt händer är hon kvick att be Leopold om en förklaring till vad som egentligen händer och när han sedan förklarat vill hon gärna ifrågasätta och analysera tills hon har hela problemet eller situationen löst för sitt inre. Ibland händer det dock att Leopold inte har tid att förklara vad som egentligen händer eller pågår och då brukar Astrids ibland lite farliga skyddsmekanism slå till - hon blir antingen rädd och avlägsnar sig på kvickast möjliga sätt ifrån situationen eller så väljer hon att med full kraft och ett barns oräddhet kasta sig in i den.

Utseende: Astrid är ungefär 130 cm lång och väger ca 30 kg. Hon har långt mörkt hår som en gång var vackert, och glänsande men under åren förvandlats till en stor och olöslig tova. Hennes mor har flera gånger jagat henne med saxen men kvick som hon är har hon alltid lyckats undfly. Leopold berättade nämligen en gång (vilket han förmodligen nu glömt) att om hon inte tar bort sitt tovigga hår så kommer en fåglar att bygga bo i hennes hår. Detta har hon tagit på stort allvar och längtar till den dagen då hon får en egen liten fågelfamilj att vara med. Hennes ansikte präglas av de enorma öronen vilka sticker ut ur det tovigga hårtrasslet på ett ganska roligt sätt. Hennes djupa gråblå ögon kan ibland tyckas lite stirrande men tillsammans med söta flickansikte i övrigt ger Astrid ett mycket sympatiskt och lustigt intryck. Astrid går klädd i en klänning färgat i grönt och brunt. Ovetandes för hennes syskon bär hon alltid denna klänning för att locka till sig fåglarna, hon vill naturligtvis ge ett trivsamt första intryck till sina blivande vänner. På fötterna har hon ett par knytsandaler, naturligtvis gamla och trasiga, en gång i tiden ägdes dessa av Hulda, Astrids mamma.

Hildegard Engels (14 år)

Personlighet: Hildegard är oerhört nyfiken och framfusig. Hon är aldrig sen att handlöst kasta sig in i nya och främmande situationer, även om det sällan händer någonting nytt och spännande i byn. Detta karaktärsdrag gör att hon är även är ganska strängt bevakad av hennes äldre bror Leopold. Detta tycker hon inte om och tar istället ut sin besvikelse över att inte alltid få göra som hon vill på Boris genom att på ett elakt och ganska hetsigt sätt trycka sönder de många blåsor och blemmor hennes bror har i sitt ansikte. Hildegard är alltid ärlig och rättfram och tvekar aldrig att kommentera andras utseenden och brister. Detta gör hon dock inte med flit och är ganska kvick att ursäktas om hon märker att hon sårat personen i fråga. Efter ursäkten kommer dock ofta Hildegards favoritfras fram "...fast det är ju sant att du har ganska ful näsa...". Med åren har dock alla byborna lärt sig att ta Hildegards rättframhet med en klackspark, ingen bryr sig längre nämnvärt om hennes ibland ganska råa påhopp. Den enda som fortfarande tar åt sig av Hildegards konstanta spontaniteter är Boris, som ofta får kommentarer om de nya finnarna eller blemmorna i hans ansikte. För övrigt är Hildegard en levnadsglad ung dam som ingenting annat önskar än att hennes barndom skall vara för evigt. Bakom hennes glada och spontana fasad döljer sig dock ett ganska bekymrat sinne. För endast

tre månader sedan fick Hildegards sin först mens. Detta medförde många problem för den lyckliga flickan. För första gången i sitt liv insåg hon att hon skulle bli vuxen - och det mycket snart. Denna insikt ledde till många ganska drastiska förändringar hos Hildegard. För det första så började hon se Hulda (hennes mamma) som en slags fiende. Hulda är den raka motsatsen till vad Hildegard vill bli. Hon är vuxen, fembarnsmor och helt fastkedjad vid hemmet. Hildegard började som försvar mot dessa obehagliga tankar och känslor, skälla på sin mamma för varje liten småsak. Ibland har det till och med gått så långt att fysiskt handgemäng utbrutit mellan mor och dotter. Detta har naturligtvis avbrutits av Leopold och de andra syskonen. Under de senaste veckorna har det dock varit lugnt i hemmet och Hildegard har börjat vänja sig vid den hemska tanken att hon skall bli vuxen. Om någon kommenterar detta faktum, att Hildegard måste växa upp, blir hon dock väldigt sårad och nedstämd.

Utseende: En rödhårig flicka, med stora nötbruna ögon och miljoner fräckor på den lilla uppnäsan. Hildegard har en stor och nästan alltid skrattande mun i vilken båda framtänderna saknas. En slog hon ut när hon ramlade ned ifrån kyrkans tak och den andra har fallit fallit ut av sig självt. Notabelt i den unga flickans ansikte är hennes ovanligt håriga och grova vänstra ögonbryn. När Hildegard var ung var hon väldigt ledsen över detta men efter det att Leopold berättade (vilket han förmodligen har glömt) att ögonbrynet betydde att Hildegard skulle bli en stor hjältinna en dag, så bryr hon sig inte så mycket. Hon är alltid klädd i pojkläder, ett par breda hosor, en stor skjorta och ett par grova stövlar av enkelt snitt.

Leopold Engels (14år)

Personlighet: Leopold näst äldst i syskonskaran, endast ett år yngre än Boris. Han är den medlande parten i syskonskaran och även den som har bäst ledarskapsförmåga. Det Leopold säger lyssnar alla på även om detta inte alltid innebär att hans ord efterföljs. Han är en oerhört snäll person som ofta blir den som tar hans om sina syskon, snyter dem, stoppar om dem om kvällarna och hittar på roliga lekar. Leopold är den store retorikern i syskonskaran. Hans förmåga att på ett skickligt sätt förklara och beskriva världens alla fenomen för sina syskon har gjort att han ses som byns nästkommande historieberättare. Ofta när hans syskon inte förstår ett fenomen hittar Leopold på en historia för att genom denna förklara hur saker och ting egentligen är förskaffade. Dessa historier är naturligtvis inte hämtade ur den verkliga världen utan är väldigt fantasifulla och färgstarka berättelser som ofta tar åhöraren till fjärran uppdiktade platser där både drakar och prinsessor figurerar. Eftersom Leopolds sinne är fyllt av alla dessa fantastiska historier har han under senare år börjat utveckla egna små versioner av alldagliga händelser i byn. Något som för alla andra bybor är en helt normal företeelse kan för Leopold vara början på ett storslaget äventyr. När någon försöker förklara för Leopold att det han påstår sig ha sett inte är sant försöker han alltid slingra sig ur situationen på ett smidigt sätt. Han vägrar erkänna att han bara uppdiktat händelsen. Ett bra exempel på detta karaktärsdrag är en händelse som utspelade sig för ett par somrar sedan. Leopold och hans syskon tillsammans med Gertrude Gross var ute i fållan och lekte med fåren då ett av dessa tog sig ut ur fållan och sprang iväg till skogs. Leopold var genast övertygad om att en boskapstjuv härjade i trakten och eftersom han var först ned till värdshuset där större delen av byborna för tillfället satt, berättade han att en man, klädd i pansarrustning rusat ut ur skogen, stulit ett får och sedan försvunnit iväg tillbaka till varifrån han kom. Detta utlöste naturligtvis panik i byn och alla männen begav sig ut i skogen för att finna tjuven. När fåret åter förts tillbaka till byn förklarade Leopolds syskon att det inte alls var så att en boskapstjuv varit i farten utan snarare så att de glömt fållan öppen när de gick in för att leka. Leopold fick sig en rejäl utskällning men vägrade släppa historien om den illasinnade boskapstjuven. Allting slutade med att Leopold till slut medgav att grinden till fållan lämnats öppen.

När alla sedan vände bort huvudena viskade han dock tyst för sig själv "...och det blev ännu lättare för tjuven att ta fåret...". Även fast Leopold kan tyckas vara ganska upptagen med sina fantasier är han en mycket observant person. Han är väldigt mån om sina syskons väl och ve, detta tar sig uttryck i att han alltid ser till att de inte hamnar i fara, förutsatt att han inte får hamna i fara tillsammans med dem. Äventyrslika situationer, såsom när en ko sliter sig eller när någon av byns hundar har jagat ut något höns i skogen, älskar Leopold. Dessa får honom att sätta i gång sitt tankemaskineri och vips är han i den värld han älskar - den fiktiva.

Utseende: Leopold är en ganska söt kille. Han har mörkbrunt, tjockt lockigt hår till nacken. Hans stora bruna ögon ger ett vänligt och harmoniskt intryck. Ansiktet domineras dock av de stora rödblommiga äppelkinderna och den bulliga söta näsan. Leopold är lite drygt 155 cm lång och väger ca 50 kg. Till kroppsbyggnaden är han ganska normal, kanske en aning mullig på sina ställen. Hans syskon älskar att gosa in sina ansikten i hans mjuka mage, någonting som Leopold mer än gärna låter dem göra. Leopold bär allt som oftast en liten öronlappsbeprydd läderhätta på huvudet och en smutsig grå yllekofta på överkroppen. Hans älsklingsbyxor är ett par enkla hosor med påsydda läderlappar på knäna. På fötterna bär han ett par av Reinholdts (hans fader) gamla stövlar. Dessa är trasiga på många ställen och sulan på vänster stövel är i princip helt nedsliten. Iförd dessa plagg känner sig Leopold som en riktig äventyrare och dessutom behöver hans tålmodiga moder Hulda inte bemöda sig med att laga gossens kläder stup i ett.

Familjens oräddhet kasta sig in i den.

r tid att förklara vad som egen larliga skyddsmekanism slå till När sig på kvickast möjliga sätt bort ,UtseUtseetse som ort sitt tovigå hår så kommer rkt hår som en gång var vackert fåglar att bygga bo i det umgåås hennes d går klädd i en klänning färgad naturligtvis gamla och trasiga. E

Utan hennes syskons kännedomatt hennes syskon insett detför att locka till sig fåglarna;Hildeg dessa av Hulda, Astrids mamma. Hildeg strängt bevakad av hennes äldre boblivitsin der Leopold något tycker. I tar hona blåsor och blemmor hant. Hildegldrig att kommentera andras utsäkten kommer dock ofta Hildegaa byborna lärt sig att ta Hideglortfarande tar åt sig av Hildegeller blemmorna i hans ansikte.

För övrigt är Hildeg

t tre månader sedan fick Hildeg hon skulle bli vuxen; raka motsatsen till vad Hildegat fastkedjad vid hemmet. Hildeginför sig själv sa obehagliga tankar och känslor att veckorna har det dock varit lunt i hemmet och Hildegock väldigt sårad och nedstämd. Utseut av sig själva vänstra ögonbryn. När Hildegä ögonbrynet betydde att Hildegä grova stövlar av enkelt snitt.. Hon är alltid klädd i pojkklä er lyssnar alla på även om detn som ofta blir den som tar hand

också ligger till ÅR 3a bybor är en helt normal företeilat par somrar sedan. Leopold, och ochigtvärld han älskar - den fiktiva. mån om sina syskons väl och ve. Dlygalivärld han älskar ÑUtsepojkeaga gossens kläder stup i ett.spappa sregniglyckoscenenHildegardanledningenHildegardnerblodadeReinholdtstämningeni morgonränselnHildegardundfly Hildegard Hildegard Hildegard berättade försvunnit sina huvuden riktig